

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/98/2020
Identifikačné číslo spisu: 8115214030
Dátum vydania rozhodnutia: 23.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8115214030.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu THERMO LINE, s.r.o., so sídlom Hraničná 666/12, Poprad, IČO: 36 510 483, zastúpeného JUDr. Viktorom Novýsedlákom, advokátom so sídlom L. Svobodu 2674/1, Poprad, IČO: 42 029 538, proti žalovanému Daňový úrad Prešov, so sídlom Hviezdoslavova 7, Prešov, o určenie zániku daňovej pohľadávky, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 7Cob/42/2020-135 zo 7. júla 2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovanému n e p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 8Cb/242/2015-115 z 13. februára 2020 žalobu zamietol a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1 V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že pohľadávka žalovaného vo výške 24.250,58 € zanikla doručením daňového exekučného príkazu č. 717/340/57152/11/Hre-753 poddĺžnikovi HF TATRY, s.r.o. a poddĺžnikovi VIPEX, s.r.o. a od dátumu doručenia exekučného príkazu sú vymáhané úroky nezákonné. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie mal preukázané, že na základe daňovej exekučnej výzvy z 10. augusta 2011 bol žalobca vyzvaný na zaplatenie daňového nedoplatku vo výške 24.250,58 € v lehote 8 dní odo dňa jej doručenia s tým, že v prípade, ak daňový nedoplatok nebude zaplatený, žalovaný vykoná daňovú exekúciu vydaním daňového exekučného príkazu na prikázanie inej peňažnej pohľadávky, ktorú mal žalobca v tom čase voči VIPEX, s.r.o., Liptovský Mikuláš na základe vystavenej faktúry vo výške 7.745,93 €, splatnej dňa 8. februára 2011 a HF TATRY, s.r.o., Kežmarok na základe vystavenej faktúry č. 10096 vo výške 22.082,32 €, splatnej dňa 6.12.2010. Zároveň žalovaný v zmysle § 83c ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej aj „zákon č. 511/1992 Zb.“) zakázal žalobcovi predmetné pohľadávky od poddĺžnikov vymáhať.

1.2 Dňa 31. augusta 2011 žalovaný vydal daňový exekučný príkaz, ktorým prikázal peňažné pohľadávky žalobcu voči HF TATRY, s.r.o. vo výške 22.082,32 € a daňový exekučný príkaz, ktorým prikázal peňažné pohľadávky žalobcu voči VIPEX, s.r.o. vo výške 7.745,93 €. Žalobca vymáhal pohľadávku od 14. marca 2011 od HF TATRY, s.r.o. a VIPEX, s.r.o. (ďalej aj „poddľžníci“) na základe predsporovej výzvy, na ktorú poddľžníci nereagovali a dlžnú sumu neuhradili.

1.3 Podľa vedomosti žalobcu, žalovaný neurobil pre vymozenie pohľadávok od poddľžníkov nič, pričom poddľžníci, ktorí nespĺnili peňažné záväzky žalovanému, stali sa dlžníkom správcu dane namiesto žalobcu, nakoľko na tú istú pohľadávku nemôžu v daňovom konaní existovať dvaja dlžníci. Na uvedenom právnom závere žalobca založil aj svoju určovaciu žalobu podľa § 80 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Tento právny názor žalobcu súd prvej inštancie považoval za nesprávny s poukazom na to, že poddľžníci žalobcu, ktorí nespĺnili peňažné záväzky žalovanému, sa nestali dlžníkmi správcu dane namiesto žalobcu, pretože sa stali dlžníkmi správcu dane popri žalobcovi, pričom správca dane si môže voči nim vymáhať svoje daňové nedoplatky, ktoré má voči žalobcovi, a to ktorýmkoľvek spôsobom uvedeným v zákone č. 511/1992 Zb. Tento právny záver súdu jednoznačne vylučuje, aby sa žalobca s úspechom domáhal určenia, že pohľadávka žalovaného vo výške 24.250,58 € zanikla doručením daňového exekučného príkazu poddľžníkom VIPEX, s.r.o. a HF TATRY, s.r.o. Z uvedeného dôvodu žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

2. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 7Cob/42/2020-135 zo 7. júla 2020, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a konanie zastavil. Zároveň rozhodol o tom, že po právoplatnosti tohto uznesenia bude vec postúpená Daňovému úradu Prešov. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100%.

2.1 Odvolací súd prejednal vec podľa § 378 ods. 1 CSP a nasl. bez nariadenia odvolacieho pojednávania a zistil, že nie sú splnené podmienky pre potvrdenie a ani pre zmenu napadnutého rozsudku a rozsudok je potrebné zrušiť z dôvodu, že v predmetnom spore nebola splnená základná procesná podmienka, a to právomoc súdu na konanie a rozhodovanie.

2.2 Odvolací súd uviedol, že daňová exekúcia je nútený výkon, ktorým sa vymáha zaplatenie daňového nedoplatku alebo zníženie daňového nedoplatku, zaplatenie iných peňažných plnení uložených rozhodnutím a úhrada exekučných nákladov a hotových výdavkov spôsobmi podľa § 98 (§ 94 zákona č. 563/2009 Z.z. - Daňový poriadok v znení platnom k 21.05.2015, teda ku dňu podania predmetnej žaloby na súde prvej inštancie). V predmetnom spore bolo nepochybne preukázané, že žalobca sa domáhal určenia zániku pohľadávky, ktorú vymáha žalovaný titulom nezaplatenej dane zo strany žalobcu, a to od doručenia vyššie citovaných exekučných príkazov poddľžníkom HF TATRY, s.r.o. a VIPEX, s.r.o. V spore je uplatňovaný nárok, ktorý nemá súkromnoprávnu povahu, pretože právny vzťah, ktorý sa v tomto spore rieši, je vzťahom verejnoprávnym, v ktorom na jednej strane vystupuje žalobca ako daňový dlžník a na strane druhej vystupuje správca dane ako orgán verejnej správy (správy daní). Za týchto okolností sa uvedený právny vzťah riadi ustanoveniami správneho (administratívneho) práva. Ide o spor, ktorý nevznikol pri podnikateľskej činnosti dvoch podnikateľských subjektov, ale ide o vzťah verejnoprávny, pričom so zreteľom na verejnoprávny charakter vzťahu súd prvej inštancie nemá právomoc konať vo veci, keďže nie je splnená základná podmienka konania, a to právomoc súdu.

2.3 Podľa obsahu je predmetná žaloba v zmysle jej upresnenia vykonanej podaním žalobcu z 23. marca 2016 návrhom na čiastočné zastavenie exekučného konania v zmysle § 96 ods. 1, 2 zákona č. 563/2009 Z.z. - Daňový poriadok (ďalej aj „Daňový poriadok“), nakoľko žalobca spochybňuje účinnosť vydaných

exekučných príkazov uvedených v žalobe v sume 24.250,58 €, a teda v uvedenom rozsahu navrhuje zastavenie exekúcie. Formulácia žaloby ako žaloby na určenie neexistencie (čiastočného zániku práva žalovaného vo vzťahu k žalobcovi) nie je na mieste práve pre verejnoprávny charakter vzťahu medzi sporovými stranami a vyhovie takto formulovanej žalobe by bolo zásahom do právomoci iného štátneho orgánu.

2.4 Pokiaľ sa má súd zaoberať rozhodnutiami orgánov štátnej správy a tieto preskúmať, nemôže tak konať na úrovni súdu prvej inštancie (v oddelení zaoberajúcom sa obchodnoprávnymi spormi), nakoľko na preskúmanie právoplatných rozhodnutí orgánov štátnej správy (vrátane daňových úradov) je príslušný správny súd, ktorým v danom prípade je Krajský súd v Prešove (§ 10 Správneho súdneho poriadku). Žalobca by mohol dosiahnuť nápravu vo vzťahu k právoplatnému rozhodnutiu daňového orgánu (ako je to aj v prípade daňového exekučného príkazu, voči ktorému zákon nepripúšťa odvolanie) len postupom podľa § 178 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“), čo však žalobca nežiadal. V zásade totiž nespochybnuje pôvodnú správnosť vydaných daňových exekučných príkazov, ale jeho cieľom v spore je dosiahnuť, že pohľadávka, ktorá sa týmito daňovými exekučnými príkazmi vymáha, sa má znížiť o sumu 24.250,58 €. Preto z hľadiska obsahu a účelu žaloby je táto v skutočnosti návrhom na čiastočné zastavenie exekučného konania v zmysle príslušných ustanovení Daňového poriadku.

2.5 Za týchto okolností súd prvej inštancie nesprávne postupoval, pokiaľ vo veci konal a rozhodol, pretože nemal splnenú základnú procesnú podmienku, a to právomoc súdu, na základe ktorej by mohol vo veci konať. Odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec postúpil na konanie súčasnému správcovi dane žalobcu, t. j. Daňovému úradu v Prešove v zmysle § 391 ods. 1 CSP (§ 5 ods. 1 zákona č. 35/2019 Z.z. o finančnej správe). Tento orgán štátnej správy, vykonávajúci svoju pôsobnosť v územnom obvode kraja, je orgánom príslušným na rozhodnutie o nárokoch, ktoré uplatnil žalobca v tomto konaní.

2.6 O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 256 ods. 1 CSP. Žalobca procesne zavinil zastavenie tohto konania z dôvodu podania žaloby na súd, ktorý nemá vo veci právomoc konať, a preto je povinný nahradiť trovy konania žalovanému.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP s poukazom na nesprávne právne posúdenie veci v otázke, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu doteraz nebola vyriešená, a to „či súdy Slovenskej republiky majú právomoc v občianskom sporovom konaní podľa Civilného sporového poriadku rozhodovať o zániku alebo existencii daňovej pohľadávky“. Dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) v celom rozsahu zrušil uznesenie odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie.

3.1 Dovolateľ uviedol, že uznesenie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom postupe súdu a posúdení veci, pričom nesprávnosť spočíva v tom, že odvolací súd zastavil konanie pre nedostatok procesnej podmienky z dôvodu, že súd v civilnom sporovom konaní podľa CSP nemôže rozhodovať o vzťahu daňový subjekt - správca dane. Súd prvej inštancie tiež vec nesprávne právne posúdil, keď zamietol žalobu z dôvodu, že správca dane môže vymáhať daňový nedoplatok súčasne od daňového subjektu (daňovníka) a aj od jeho dlžníka, teda poddlžníka správcu dane a na jednu daňovú pohľadávku tak existujú súčasne dvaja, resp. viacerí daňoví dlžníci. Táto otázka nebola riešená doteraz v praxi dovolacieho súdu, a preto je daný dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v spojení s § 432 CSP. Podľa jeho názoru na jednu daňovú pohľadávku môže existovať len jeden dlžník a doručením daňového exekučného príkazu na inú peňažnú pohľadávku daňového dlžníka sa dlžník daňového dlžníka (poddlžník správcu dane) stáva dlžníkom správcu dane namiesto pôvodného daňového dlžníka do výšky exekvovanej pohľadávky a pôvodný daňový dlžník v tomto rozsahu prestáva byť daňovým dlžníkom

správcu dane.

3.2 Dovolateľ je toho názoru, že v danom prípade treba vykladať § 83 ods. 12 zákona č. 511/1992 Zb. tak, že poddlžník sa stáva výlučným dlžníkom správcu dane namiesto daňového dlžníka. Tento právny názor je podporený aj systematickým výkladom za použitia § 73 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb., ktorý pojednáva o daňovej exekúcii v prípade ručiteľa daňového dlžníka a výslovne hovorí, že pri daňovej exekúcii na majetok daňového dlžníka alebo jeho ručiteľa vykonávajú sa obe exekúcie súbežne. Ak teda zákonodarca pri ručiteľovi výslovne v zákone spomenul možnosť súbežného vykonávania exekúcie tak u daňového dlžníka, ako aj ručiteľa, možno z toho vyvodiť, že vo vzťahu daňový dlžník a poddlžník voči správcovi dane nemal na mysli súbežné vykonávanie daňovej exekúcie, keďže v § 83c zákona č. 511/1992 Zb. možnosť súbežného vymáhania daňového nedoplatku nikde nespomenul. Inými slovami, pri ručiteľovi zákonodarca jednoznačne definoval možnosť vykonávať daňovú exekúciu a vymáhať dlh od oboch subjektov, t. j. ručiteľ sa stáva dlžníkom správcu dane popri daňovom dlžníkovi. Keďže v § 83c zákona č. 511/1992 Zb. zákonodarca nikde nespomenul možnosť súbežného vymáhania daňového nedoplatku, systematickým výkladom (porovnaním znenia § 73 ods. 5 a § 83c zákona č. 511/1992 Zb.) je možné dospieť k záveru, že zákonodarca mal na mysli, že poddlžník sa stáva dlžníkom správcu dane namiesto dlžníka a v takomto prípade môže správca dane vymáhať dlh výlučne od poddlžníka. Tento názor potvrdzuje aj znenie § 73 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb., ktorý zakazuje vykonávať daňovú exekúciu voči viac ako jednému dlžníkovi. V danom prípade po doručení daňových exekučných príkazov sa dlžníkmi správcu dane namiesto dovolateľa stali poddlžníci HF TATRY, s.r.o. a VIPEX, s.r.o.

3.3 Dovolateľ ďalej uviedol, že čo sa týka nedostatku procesnej podmienky z dôvodu verejno-právneho vzťahu žalobca - žalovaný, on sa nemá akým spôsobom domôcť svojej ochrany, nakoľko v daňovom exekučnom konaní neexistuje inštitút, ktorý by oprávňoval podať žalobu v rámci správneho súdnictva. Žalovaný totiž ako správca dane v exekučnom konaní vymáha daňovú pohľadávku, vrátane úroku z omeškania nezákonným spôsobom, avšak bez vydania konkrétneho rozhodnutia. Dovolateľ sa nemá akým spôsobom brániť faktickému výkonu daňovej exekúcie a jeho jedinou možnosťou je súdne rozhodnutie, ktorým sa určí, že konkrétna daňová pohľadávka zanikla.

4. K dovolaniu žalobcu sa žalovaný písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

5.1 Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Cívilnom sporovom poriadku.

5.2 Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia expressis verbis vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

5.3 Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

6. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP na vyriešenie právnej otázky, doteraz v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nevyriešenej, a to „či súdy Slovenskej republiky majú právomoc v občianskom sporovom konaní podľa Civilného sporového poriadku rozhodovať o zániku alebo existencii daňovej pohľadávky“.

6.1 V posudzovanom prípade predmetom dovolacieho prieskumu je uznesenie Krajského súdu v Prešove ako súdu odvolacieho zo 7. júla 2020, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a konanie zastavil a zároveň rozhodol o tom, že po právoplatnosti uznesenia bude vec postúpená Daňovému úradu Prešov.

6.2 Z výroku uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že sa nejedná o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, a teda procesná prípustnosť dovolania žalobcu v zmysle § 421 ods. 1 CSP nie je daná. Dovolanie žalobcu tak smeruje proti rozhodnutiu (uzneseniu) odvolacieho súdu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok nie je procesne prípustný. Z uvedeného dôvodu dovolací súd dovolanie žalobcu uplatnené podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou dovolaním napadnutého rozhodnutia.

7. Z obsahu dovolania zároveň vyplýva, že dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzuje aj z toho, že odvolací súd nesprávne procesne postupoval, keď zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a konanie zastavil z dôvodu, že na prejednanie sporu medzi daňovým subjektom a správcom dane nie je daná právomoc súdu. Naopak, podľa názoru dovolateľa rozhodnutie predmetného sporu patrí do právomoci súdu. Dovolaciu námietku je tak možné podradiť pod tzv. vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP, podľa ustanovenia ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1 Procesné podmienky v civilnom sporovom konaní treba považovať za predpoklady (existujúce tak na strane súdu, ako aj na strane strán sporu), ktoré musia byť nevyhnutne splnené, aby sa dosiahol cieľ civilného sporového konania. Procesné podmienky obsahovo vyjadrujú predpoklady rozhodovania vo veci samej a súd ich skúma počas celého konania (§ 161 ods. 1 CSP). Ak pri ich skúmaní dôjde k záveru, že v konaní ide o taký nedostatok, ktorý nemožno odstrániť, konanie zastaví (§ 161 ods. 2 CSP). Medzi procesné podmienky o. i. nepochybne patrí právomoc súdu vo veci konať a rozhodnúť. Do právomoci súdov v civilnom sporovom konaní patrí prejednávať a rozhodovať súkromnoprávne spory, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány (§ 3 CSP). Iné spory a veci prejednávajú a rozhodujú súdy, len ak to ustanovuje zákon (§ 4 CSP). Posudzovanie právomoci súdu na rozhodovanie o uplatnenom nároku závisí od obsahu (materiálno-právneho aspektu) daného právneho vzťahu, a nie od okolností, či právny predpis upravujúci tento vzťah je súčasťou toho-ktorého súkromnoprávneho odvetvia práva (tzv. formálny aspekt).

7.2 V posudzovanom prípade sa nejedná o súkromnoprávny spor, ale o spor verejnoprávny medzi žalobcom - daňovníkom a žalovaným - správcom dane. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia správne konštatoval, že daňová exekúcia je nútený výkon, ktorým sa vymáha zaplatenie daňového nedoplatku uloženého správnym rozhodnutím. Ak sa daňového exekučného konania týka niektorý z dôvodov jeho zastavenia len sčasti alebo ak sa daňová exekúcia vykonala v širšom rozsahu, než stačí na vyrovnanie daňového nedoplatku, správca dane zastaví daňové exekučné konanie len čiastočne (§ 96 ods. 2 zákona

č. 563/2009 Z.z. - Daňový poriadok). V predmetnom spore sa žalobca domáha určenia zániku pohľadávky, ktorú vymáha žalovaný správca dane titulom nezaplatenej dane zo strany žalobcu, a to od doručenia exekučných príkazov poddlžníkom HF TATRY, s.r.o. a VIPEX, s.r.o., teda predmetom je právny vzťah, v ktorom na jednej strane vystupuje žalobca ako daňový dlžník a na strane druhej správca dane ako orgán verejnej správy a jedná sa preto o vzťah, ktorý má verejnoprávny charakter. S odvolacím súdom je možné tiež súhlasiť v tom, že predmetná žaloba je návrhom na čiastočné zastavenie exekučného konania v zmysle § 96 ods. 1, 2 Daňového poriadku, nakoľko žalobca spochybňuje vydané exekučné príkazy v sume 24.250,58 € a navrhuje zníženie jeho daňového nedoplatku o túto sumu.

7.3 Súd prvej inštancie nesprávne postupoval, keď o žalobe rozhodol rozsudkom z 13. februára 2020, pretože na prejednanie a rozhodnutie predmetnej veci nebola splnená procesná podmienka konania, a to právomoc súdu. Naopak, odvolací súd postupoval správne, keď dovolaním napadnutým uznesením zo 7. júla 2020 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, konanie zastavil a vec postúpil Daňovému úradu Prešov, t. j. orgánu, do ktorého právomoci vec patrí (§ 389 ods. 1 písm. a/, § 391 ods. 1 CSP v spojení s § 5 ods. 1 zákona č. 35/2019 Z.z. o finančnej správe). Postupom odvolacieho súdu (zrušením rozsudku súdu prvej inštancie, zastavením konania a postúpením veci Daňovému úradu Prešov) nedošlo k vade zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces. Z tohto dôvodu, ako aj z dôvodu uvedeného v odseku 6.2 odôvodnenia tohto rozhodnutia dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP, keďže dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je procesne prípustné.

8. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP). Keďže však podľa obsahu spisu žalovanému v dovolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s článkom 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, žalovanému nepriznal náhradu trov dovolacieho konania (k uvedenému porovnaj uznesenie NS SR z 28. februára 2018 sp. zn. 7Cdo/14/2018, publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. R 72/2018).

9. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.